

Horváth Ödön

## Rondó

Porból lettél, porrá leszel;  
de addig még sokat eszel.  
Sokat iszol, sokat alszol,  
míg a halál meg nem karcol.

Ha a halál már megkarcolt,  
befejezheted a harcot.  
Levetkőzhetsz, ágyba fekhetsz;  
jobb, ha minden tervet elvetsz.

Nincs értelme tervezésnek;  
vége szakad az egésznek.  
Bárhogy szorongsz, bárhogy féled,

beteljesül az ígéret.  
Már egy óra, annyi sem kell:  
porból lettél, porrá leszel!

## Visszafelé

Elvitte titkait. A sír kagylója  
összezárult. Talán még visszaszólna,  
de a mélység már odaült nyelvére.  
Kőágya örök és mozdíthatatlan;

beleszédült a nyomtalan világba.  
Romlandóság: pokolig kövezett út,  
vagy a kékségbe igyekező búcsú;  
elrendezettség vagy mosolytalanság,

kételyek közé gabalyodó lélek?  
Mi marad még, ha oly gyorsan elhallgat  
a szó, és mind elhalkulnak a léptek?

Csak a kereszt fénylik a délutánra  
előbújt napban; csak a késő őszi  
bágyadtságot kellene elviselni.

## Mint Lilliputban

Számunkra már az is siker,  
ha néhányszor összefogódzunk  
s álldogálunk, de ez a pózunk  
kimerítő, ha várni kell.

Mint Lilliputban Gulliver,  
számtalan kötéllel birkózunk,  
pedig töméntelen a dolgunk  
a tudat rejtelseivel.

Közben az élet tovafut  
velünk együtt, de nélkülünk is;  
lábnyomunkat a föld beissza.

Vajon az ember hova jut,  
ha mélyen alszik s messze tűnt, kis  
álmait áhítózza vissza?

## Nem vagy itt

Az ősz igéit hallgatom: szállongó  
lomb jajszavát, a beérett gyümölcs  
váratlan puffanását, ködbe omló  
kertek halk pattogását és a bölcs

fenyők örökzöld sóhaját; ezerszer  
elzokogott dalok visszhangjait,  
a búcsúzó táj sikolyát, a nyersen  
felhangzó, rövid zsoldárt: „Nem vagy itt!”

Ó, nem vagy itt, és tudom, soha többé  
nem is jössz már; a tér mögé szorultál.  
Vaksötétbe, ahol üres a föld.

Fojtogató füst leng, s mindent betölt,  
mert egyetlen világ maradt, a csöndé.  
Így öltél meg, pedig nem is akartál...